

leta v Varaždinu. S tem društvom imamo še danes pristne stike.

Leta 1976 mu je potekel predsedniški mandat. Še naprej je vneto sodeloval v upravnem odboru in bil leta 1983 ponovno izvoljen na to funkcijo. Predsedniške posle je opravljal do leta 1987, ko je mesto dokončno prepustil mlajšim. S svojimi nasveti in izkušnjami je še nadalje pomagal članom društva. Tudi njegov sin **Bogdan** je sledil njegovemu zgledu, saj je bil kar osem let član upravnega odbora. Za izjemne zasluge in požrtvovalno delo ga je društvo leta 1990 imenovalo za častnega člana.

Njegova vedrina in smisel za prostovoljno udejstvovanje ter njegova neizmerna ljubezen do gora bosta še dolgo spremljevalca tudi sedanje generacije radovljiških planincev.

Tone Tomšič

Prijatelju Dušanu Krajcu v slovo!

Imeti pravega prijatelja je lepo. Pravega prijatelja izgubiti je vsem najtežje.

Mi smo ga izgubili prav v dneh, ko smo bili vsi polni načrtov, kam bomo še odšli, kje bomo plezali in kaj novega videli in storili. Naše

Vez z življenjem

ALEŠ TACER

*V steni visim:
nad mano previs,
pod mano prepad;
vrv je vez z življenjem!*

*Telo hrepeni
po varnem zavetju
in noga tipa
za trdno oporo.*

*Življenje trenutku je
temu podobno –
razlika le v tem je,
da ta je resničen,
a naša vsakdanjost
ovita v meglo...*

Planinsko društvo Grmada iz Celja je s teboj izgubilo enega od ustanovnih članov, katerega energija je pripomogla, da sploh obstajamo.

Človeka, ki bi bil tako poln življenja in veselja, je težko spoznati. Takšnih skorajda ni več. Ni bilo stvari, ki je naš Dule ne bi znal narediti, težko je najti vrh, na katerega njegova noga še ni stopila. Težko se je spomniti trenutka, ko si bil slabe volje. Med nami ni nikogar, kateremu nisi vedno, ko smo te potrebovali, priskočil na pomoč. Vsi smo se zanesli na tvojo roko, tudi ko v gorah, ki smo jih s teboj vsi občudovali, nismo več našli prave stopinje. Ko sedaj, ko te ni več, gledamo fotografije, z njih kar odmeva tvojo odkriti smeh, spomini na tvoje norčije mi vedno znova privabijo solze v oči.

Nikakor ne morem razumeti, da si kar zaspal. Kljub obljubi, da se naslednji dan dobimo v Logarski dolini, kljub že pripravljenemu nahrbtniku te na dogovorjeno mesto ni bilo. Vsem se je zdelo čudno, saj Dule ni nikdar zamudil; včasih smo se nate celo jezili, ker si nas prezgodaj prebujal. Čakali smo zaman, tiho si odšel od nas. Ko si letos opravil šolo za planinskega vodnika, se nam ni niti sanjalo, da te ne bo več med nami, še preden bo minilo poletje.

Prijateljem so ostali spomini. Ko bomo obiskovali kraje, koder smo prej hodili skupaj, se te bomo spo-

minjali, z vsem spoštovanjem in z večnim »zakaj« v srcu. Ko bomo na Okrešlju pripravljali drva za planinski dom, se bomo spomnili, kako močno nam manjkaš. Vedno si rad poprijel za žago in sekiro. Tudi na vrhu Triglava boš vedno z nami, saj si vedno sodeloval pri krstu novincev. Tudi na Kanin, za kamor smo bili dogovorjeni čez nekaj dni, bomo nesli spomin nate s teboj. V kampu v Trenti ne bo tako, kot bi bilo, če bi bil z nami, vendar objubljam, da bomo nadaljevali tvoje poti, tvojo tradicijo smeha in dobrovoljnega pogleda na svet.

Dule, ne bom te spraševala, zakaj si odšel, v imenu vseh nas pa ti objubljam: tako kot Ti bomo svetu poskušali dati najboljše!

Davorka Lamut-Dada

V spomin Ireni Puhar

*Tiha misel zablestela
nad večernim krajem,
duša odblestela
z zlatim je sijajem.
S. Kosovel*

26. julija je kruta usoda pretrgala nit življenja **Ireni Puhar**, ki je v tržiških vrtcih še predvsem na področju strokovnega planinskega dela zapustila izjemno bogastvo. Nastala je izredno težko nadomestljiva vrzel.

Vrsto let je bila posredno in neposredno povezana z vzgojo najmlajših na planinskem področju. Zavedala se je, da sta za dobro

Irena Puhar na Velikem vrhu in planinskem taboru Kofce '99 dne 24. junija 1999